

Trọng Sinh Dân Quốc Chí Tử

Contents

Trọng Sinh Dân Quốc Chí Tử	1
1. Chương 1: Trọng Sinh	1
2. Chương 2: Thân Thể	3
3. Chương 3: Xướng Hí	5
4. Chương 4: Vu Tư Lệnh	8

Trọng Sinh Dân Quốc Chí Tử

Giới thiệu

Thể loại: Trọng sinh, dân quốc, cường thủ hào đoạt, bá đạo trung khuyến tra công x phúc hắc yêu nghiệt nữ vương thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-dan-quoc-chi-tu>

1. Chương 1: Trọng Sinh

“Cầu dẫn, sao mày còn ở đây? Thuốc tao kêu đưa mày đã đưa chưa?”

Một nam nhân mặt dài mặc áo khoác màu xanh lá, vóc dáng cao to, lưng hơi gù, cầm ống hút thuốc lào, chậm rãi đi tới

Cầu dẫn là một thằng nhóc tuổi vừa mười một, nhiều năm bị đánh đập và chịu đói khiến thân thể đang phát dục lại dị thường gầy gò thấp bé. Nó đứng ở bậc thang ngoài phòng phía tây đã một lúc lâu, đột nhiên nghe thấy giọng của nam nhân, sợ tới mức cái bát trong tay ‘ba’ một tiếng rớt xuống bậc thang màu xanh lá.

“Ban, ban chủ!” Cầu dẫn chật vật bắn hai âm tiết này ra khỏi cổ họng.

Tiếng vỡ vụn sắc giong làm cho nam nhân đang cầm ống thuốc không khỏi biến sắc, bước dài mấy bước đã đến trên bậc thang, nhìn thấy thuốc nước màu thâm nâu đang chảy lã theo bậc thang xuống dưới, tức run lên, ống thuốc trong tay tàn nhẫn đánh về phía lưng của Cầu dẫn...

“Đồ chó...”

“A...”

Cho dù đã bị đánh mắng quen, Cầu dẫn vẫn không thể chịu nổi đau, hét lên một tiếng, cơ thể loạn choạng té về phía trước, đụng vào lòng một thanh niên áo trắng vừa lúc mở cửa đi ra.

Biến cố chỉ phát sinh trong nháy mắt, ban chủ và Cầu dẫn đều không ngờ cửa phòng phía tây sẽ mở ra, dù sao từ sau khi xảy ra chuyện kia, người trong phòng này chưa bao giờ đi ra.

Lại nói đến Cầu dẫn, tuy đã nhào vào lòng thiếu niên, tránh khỏi ngã sấp xuống, cũng không có bởi vậy mà thở phào nhẹ nhõm, chờ khi phản ứng lại được, cơ thể đã giãy dụa ra khỏi vòng tay của thiếu niên. “Bùm” quỳ rạp xuống thêm đá, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch tràn đầy hoảng sợ, mồ hôi lạnh đột nhiên chảy từ đỉnh đầu xuống, rõ ràng so với lúc nhìn thấy ban chủ kia càng thêm hoảng sợ mấy phần.

Người đến bị đẩy lùi lão đảo hai bước, đỡ lấy khung cửa, thân thể vừa mới khỏi bệnh vẫn còn rất yếu, bộ áo trắng làm làn da vốn trắng mịn như sứ càng lộ ra vẻ trơn bóng như ngọc. Một đôi mày liễu xéch nghiêng, mỏng dài đen như mực, dưới lông mày là một đôi mắt phượng cực kỳ tiêu chuẩn, tròn mắt thâm đen long lanh trong suốt, phẳng phất mang theo ma pháp, khiến người ta nhìn không được đắm chìm ở bên trong. Mà ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ như vậy, lại không phải ở trên người một cô gái, mà là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Ban chủ Trầm Tài Điền nhìn thấy người đến, khoe miệng bình thường luôn cúp lại đột nhiên cong lên, toét miệng cười rộng đến là thân thiết, lộ ra mấy cái răng ám khói xỉn vàng: “Sao ra vậy, Hân Đường, đại phu dặn phải nằm nghỉ thêm mấy ngày, cậu không cần lo lắng chuyện trong đoàn đâu, mau về phòng đi.”

Trầm Tài Điền nói xong muốn đi lên đỡ cậu, lại bị thiếu niên tên Hân Đường tránh thoát.

“Nghe thấy tiếng động nên đi ra xem xem.”

Thiếu niên hơi cúi đầu, lúc nói chuyện cổ họng còn có chút đau đớn. Che dấu ý tưởng muốn ra ngoài đi dạo, thiếu niên, đã hoán đổi linh hồn, hai mắt loé sáng, không muốn tiếp tục tán gẫu với tên ban chủ vừa nhìn thoáng qua đã biết không phải là người tốt này.

Ban chủ cười hắc hắc hai tiếng, nhắc chân đá lên móng Cầu dẫn vốn đang quỳ trên mặt đất, làm nó lập tức té ngã xuống đất.

“Thằng con hoang này, tôi kêu nó mang thuốc cho cậu nó lại làm đổ, còn làm phiền cậu đi ra, thật là đáng đánh!”

Cho đến lúc này thiếu niên mới nhìn rõ đứa trẻ bị đá ngã quỳ trên mặt đất. Trong lòng dâng lên tức giận, cau mày, giơ tay muốn đỡ nó lên

Ai ngờ Cầu dẫn cả lẩn lẩn bò lại quỳ xuống, dập mạnh đầu mấy cái với cậu, nhanh đến mức thiếu niên trở tay không kịp.

Cầu dẫn vừa dập đầu vừa nói: “Cha nuôi, con sai rồi, ngài tha cho con một lần này ...”

Thiếu niên bị tình huống trước mắt khiến hồ đồ rồi, ban chủ vừa rồi còn hung thần ác sát giờ phút này lại giả làm người tốt, cười cười với thiếu niên: “Bằng không, tha cho nó lần này đi... tôi dạy dỗ dạy dỗ nó giúp cậu...”

Trong lòng thiếu niên sững sốt, nhưng bởi vì đã chiếm thân thể này, không thể không làm bộ mặt vô biểu tình.

Cuối cùng dặn dò Cầu dẫn cùng cậu vào phòng, dưới vẻ mặt tuyệt vọng của Cầu dẫn và ánh mắt không đành lòng của ban chủ, Niếp Thư Dương đóng lại cánh cửa đã khép chặt suốt ba ngày.

Niếp Thư Dương tỉnh lại trong căn phòng này đã ba ngày rồi, lúc đầu, cậu còn cho rằng mình được cứu sống, dù sao nam nhân kia thần thông quảng đại, tuy cậu bị trúng đạn ở đầu, nhưng vẫn có khả năng sống sót. Nhưng tất cả những chuyện đã xảy trong ba ngày này, khiến Niếp Thư Dương không thể không nghĩ đến một từ ngữ rất lưu hành – xuyên việt.

Ba ngày, những người ra ra vào vào căn phòng này cậu hoàn toàn không quen, lại còn mặc đồ giống thời kì dân quốc. Cậu đã nghe được từ miệng của những người này, thì ra chủ nhân ban đầu của thân thể cậu tên là Thiệu Hân Đường. Không biết có phải vì nhân duyên của Thiệu Hân Đường phá lệ không tốt hay không, người đến đều mang theo nụ cười nịnh nọt, hiển nhiên là muốn nịnh bợ lấy lòng, không phải thật lòng quan tâm. Niếp Thư Dương hoàn toàn không biết gì về chủ nhân ban đầu này, nên cũng không dám nói bậy bạ, chỉ ứng phó lung tung mấy câu như trên.

Kiếp trước Niếp Thư Dương chết lúc mới tròn hai mươi chín tuổi, đã là chuyên gia hí kịch nổi tiếng thế giới. Cậu được mời tham gia các chương trình phỏng vấn thế giới, tham gia các hội thảo chuyên gia nghiên cứu,

đi truyền bá hí kịch Trung Quốc sang các nước... Xuất thân từ gia tộc hí kịch, người yêu đồng tính thần bí, tuổi còn trẻ đã vang danh khắp thế giới... Những điều này đều khiến cho nhân dân thế giới khen chê không đồng nhất. Có người nói cậu là anh tài trời phú, học thức uyên bác, kiến thức to lớn ... Cũng có người nói tất cả của cậu đều là do người yêu đồng tính nâng đỡ, là kết quả của quy tắc bất thành văn...

Kỳ thật chân tướng chỉ có mình cậu biết, năm hai mươi hai tuổi, sau khi đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, cũng cho rằng sẽ lưu lạc chân trời với người yêu cả đời, lại không ngờ chỉ sau bốn năm ngắn ngủi, người nam nhân mà cậu sẵn lòng vứt bỏ tất cả mọi thứ vì hắn lại chấp tay bán cậu cho một nam nhân khác. Nói là ‘bán’ không sai chút nào, trong tay bọn họ không chỉ có nhược điểm của cậu, mà còn có tai tiếng của gia tộc hưng vượng hơn trăm năm của cậu. Cho dù tâm tàn ý lạnh, cậu cũng không có dũng khí mạo hiểm vinh quang gia tộc của mình. Dù sao, cậu đã một lần thương tổn sâu sắc bọn họ, cậu không thể lại khiến cha mẹ tuổi cao chịu thêm thương tổn.. Chỉ là, từ sau đó, tim của cậu đã chết...

Cậu hận người yêu đã phản bội tình yêu, hận kẻ đã tàn nhẫn cướp đoạt cậu, cũng hận ông trời, tại sao lại để cho nam nhân kia chọn trúng cậu ... Tại sao...

Nhưng cậu cũng vô lực phản kháng, nam nhân kia xứng đáng là ông trùm thế giới, mỗi ngày tờ báo tài chính kinh tế lớn nhất trên thế giới đều có một mục phân tích cẩn thận về quyết sách nho nhỏ của hắn. Hắn là hình mẫu của thành công, là thần tượng của thế giới. Cao lớn đẹp trai, bình tĩnh cơ trí, hài hước hóm hỉnh, từ thiện nhân ái... Trừ cậu, lại có ai có thể tin người này chính là đạo phủ tàn nhẫn phá hủy cuộc sống của người khác, đảo loạn cuộc sống của cậu thành trời long đất lở...

Cho nên bạn bè bên cạnh nam nhân, nhìn thấy nam nhân hàng phục trước mặt cậu, nhân nhượng chiều chuộng, đều nói cậu không biết điều, Niếp Thư Dương chỉ cười lạnh.

Tất cả mọi người đều tin tưởng nam nhân yêu cậu sâu đậm, chỉ có bản thân Niếp Thư Dương không tin, ai nói cũng không tin. Bởi vì cậu không tin một người tàn nhẫn phá hỏng hạnh phúc của người khác... sẽ biết yêu...

Giữa những vật kiến trúc cao lớn đồ sộ, lạnh lùng rộng lớn, cậu bị một viên đạn không biết từ đâu bay đến bắn trúng đầu, nhìn thấy nam nhân luôn bình tĩnh tự nhiên nay lại xuất hiện vẻ mặt cực độ sợ hãi và tuyệt vọng, Niếp Thư Dương đột nhiên vui sướng, ba năm bị hận thù và đau khổ áp ức phảng phất nháy mắt được đền báo rồi...

Chết cũng tốt, không cần phải sống tạm bợ không theo ý mình như vậy nữa... Trước khi nhắm mắt Niếp Thư Dương đã nghĩ như vậy.

Lại không nghĩ rằng, sự tình chết rồi sống lại này lại phát sinh trên người mình. Trời cao cho một cơ hội như vậy, không thể không quý trọng. Gông xiềng của kiếp trước đã được giải thoát, việc của ngày hôm qua đã qua, Niếp Thư Dương quyết định phải trân trọng sinh mệnh không dễ dàng có được này, trải qua cuộc sống mà kiếp trước chưa từng có được...

Từng soi qua gương, Niếp Thư Dương phát hiện khối thân thể này giống hệt bộ dáng kiếp trước của cậu, chẳng qua là trở về tuổi mười bảy, thật là buồn bán có lời rồi.

2. Chương 2: Thân Thể

Niếp Thư Dương vào phòng, ấn đứa trẻ đã sợ đến hồn lìa khỏi xác này ngồi xuống giường, dùng một giọng điệu ôn nhu hết mức có thể nói: “Đừng sợ”. Lại phát hiện vóc dáng bé nhỏ phía dưới càng run rẩy nghiêm trọng hơn.

Niếp Thư Dương khe khẽ thở dài, nghĩ tới cuộc Thiệu Hân Đường này đã làm cái gì mà khiến cho đứa trẻ này sợ thành như vậy.

Cái cổ nhỏ gầy gò có nâng đầu, ánh mắt Cầu dẫn nhìn chăm chăm về phía trước, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của người nọ.

Tay giơ lên giữa không trung, Cầu dẫn bỗng nhiên nhắm chặt hai mắt, lại kiên trì không né tránh. Đau đớn đã lường trước không xuất hiện, đầu lại bị thứ gì đó phủ lên, ấm áp, dị thường thoải mái...

Cầu dẫn đánh bạo mở mắt ra một chút, phát hiện thứ phủ lên đầu nó cư nhiên là tay của Thiệu Hân Đường, lúc này cậu đang nhẹ nhàng vỗ về đầu nó.

Nó lập tức sững sốt, nhìn thẳng vào đôi mắt ôn nhu như nước của Thiệu Hân Đường, cư nhiên quên thu hồi tầm mắt, phải biết rằng, trước kia nếu nó có ánh mắt bất kính như vậy, nhất định sẽ bị trừng phạt.

“Đừng sợ”

Giọng nói ôn nhu của nam nhân mang theo sự kiên định không cho phép cự tuyệt, khiến đứa trẻ từ khi sinh ra đã chịu đủ vất vả trên thế gian như Cầu dẫn lập tức ướm đầm khoé mắt, từng giọt từng giọt nước mắt lớn lăn xuống.

Niép Thư Dương thấy nó như vậy, tưởng miệng vết thương của nó lại đau, nên đi vén áo của nó lên, quả nhiên chỗ bị ban chủ đá lúc này đã sưng đỏ một mảng, cuộn ống quần lên, trên hai đầu gối gầy gò có nhiều mảng xanh tím lớn. Niép Thư Dương nhìn thấy rất đau lòng, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng xoa xoa khối xanh tím đó cho nó, còn vừa dỗ dành vừa nói: “Xoa xoa sẽ không đau...”

Nước mắt của Cầu dẫn càng rơi kịch liệt hơn, giọt giọt trực tiếp thiêu đốt tim của Niép Thư Dương. Kì thật Cầu dẫn cũng không biết tại sao, mặc dù những hình phạt đã chịu trước đây đều nghiêm trọng hơn lần này rất nhiều, nó cũng không rơi một giọt nước mắt, tuổi còn nhỏ mà đã có thể chịu đựng được đau đớn trên thân thể. Nhưng nhìn thấy nam nhân ngồi xổm dưới chân mình, dáng vẻ ôn nhu, một cảm giác chua xót không thể ức chế và mãnh liệt, tuôn trào trong lòng ngực bé nhỏ của nó, đè ép trái tim nó khó chịu như vậy, nước mắt không cách nào ngừng lại. Cũng tại thời khắc này, Cầu dẫn biết, người cha nuôi cao ngạo tàn nhẫn ngày xưa của nó, dường như đã thay đổi.

Chốc lát sau, lại có người mang đến bát thuốc mà đứa trẻ mới đánh vỡ lúc nãy. Người đến nhìn thấy Cầu dẫn đang ngồi trên giường, rõ ràng sưng sốt, Niép Thư Dương xin hẩn một ít thuốc trị thương, người này cung kính đồng ý, rất nhanh đã mang lại cho cậu.

Miệng vết thương ở trên lưng, Niép Thư Dương bôi thuốc cho Cầu dẫn xong, lại cho nó nằm trên giường mình ngủ một giấc. Kết quả mỗi lần nhìn nó, nó đều đang mở to đôi mắt tròn ướm sưng, giống như đôi mắt của một chú cún nhỏ, nhìn chăm chăm cậu.

Lúc này Niép Thư Dương đã không có mong muốn đi ra ngoài nữa, chỉ buồn bã tự hỏi phải làm thế nào để biết được thông tin về thân thể này, lại thử nói chuyện thăm dò đứa trẻ: “Cầu dẫn, đại danh của con là gì?”

Mất nửa ngày đứa trẻ mới nhận ra Niép Thư Dương đang nói chuyện với nó, vâng dạ đáp lời: “Đại danh, không phải cha nuôi nói không đặt sao?”

Niép Thư Dương nghe nó nói như vậy, trong lòng lại mắng chủ nhân ban đầu của thân thể này. Cũng không muốn đột ngột đặt tên cho đứa trẻ, thấy Cầu dẫn đang nghi hoặc nhìn cậu, lại nói: “Cha nuôi không nhớ rõ những chuyện trước kia, con kể một chút cho cha nuôi được không?”

Đôi mắt của Cầu dẫn mở tròn vo, dáng vẻ thể hiện rõ trong lòng có nghi vấn, lại không hỏi, chỉ nhỏ giọng nói: “Kể, kể cái gì?”

“Đầu tiên nói đây là năm nào, cha bao nhiêu tuổi rồi, đang làm gì, còn có những người đến thăm ta mấy ngày nay là ai?”

“Hiện tại là Dân quốc năm thứ mười, cha nuôi hình như là mười bảy tuổi...”

Thì ra từ năm mười bốn tuổi, Thiệu Hân Đường đã là con hát nổi tiếng ở vùng Thiểm Bắc, công phu ca hát đứng hàng đầu, bộ dáng lại đẹp, là vai chính trong một đoàn kịch rất có danh vọng đương thời. Nghe nói năm mười sáu tuổi chuộc thân, biến mất một khoảng thời gian, cuối năm trước không biết vì sao lại đến đoàn kịch ‘Hong Mặc’ này, lại kí khế bán thân, liên tục hát hí khúc ở chỗ này. Mà Cầu dẫn lúc đó cũng vừa bị mợ bán vào đoàn kịch. Cuộc sống gian nan, bọn họ chỉ có thể bán những đứa nhỏ choai choai đang ở tuổi ăn như vậy, thậm chí có người còn bán cả đứa con còn để chớm, mà bên người con hát có tiếng, bình thường đều sẽ có một hai kẻ hầu hạ, ban chủ cũng biết thời biết thế đưa Cầu dẫn cho Thiệu Hân Đường.

Từ lời tường thuật vấp vấp vấp vấp của đứa trẻ, Niếp Thư Dương cũng biết chủ nhân ban đầu này chỉ sợ là người không tốt, không được lòng người. Nghĩ như vậy, Niếp Thư Dương không khỏi thở dài, vô luận thế nào, sau này cậu đều phải mang thân xác này, cũng chính là Thiệu Hân Đường rồi.

Không biết có phải mọi thứ đều đã được định trước hay không, Thiệu Hân Đường không chỉ giống hệt kiếp trước của cậu, mà ngay cả nghề nghiệp cũng không khác biệt, chẳng qua là nghề nghiệp kiếp trước danh tiếng cao thịnh đến chỗ này lại biến thành đặc biệt ti tiện. Còn có thân thể hiện tại này của cậu đã ký kết bán thân, trên lưng đeo một khoản nợ khổng lồ, Thiệu Hân Đường âm thầm lắc lắc đầu... Nhưng cuộc sống luôn phải trôi qua, bắt đầu lần sinh mệnh mới, cậu coi như đã bồi thường cho chủ nhân ban đầu của thân thể này.

Những người đến thăm mấy ngày nay đều khuyên cậu ‘nghĩ thoáng một chút’ ‘Chết tử tế không bằng còn sống’, cậu còn phỏng đoán thì ra Thiệu Hân Đường có thể là tự sát, bởi vì cậu phát hiện, trên cổ của cậu có một vết bầm, giống như bị cái gì đó hung hăng siết vào... Hẳn là treo cổ...

Một người nam nhân cư nhiên treo cổ, quá ẻo lả đi!

Trong lòng Thiệu Hân Đường khinh thường, cầm lấy chén trà trên bàn, uống một ngụm nước, lơ đãng hỏi: “Vậy, tại sao cha phải... à, coi nhẹ bản thân a?”

Sắc mặt Cửu dẫn quái dị, một lúc lâu sau mới ập a ập ứng nói ra đáp án.

“A... Bởi vì Vu tư lệnh muốn cha đi ... hầu hạ ông ta...”

Ngụm nước trong miệng Thiệu Hân Đường không nuốt xuống được, phun ra, sau đó bắt đầu ho khan kịch liệt...

Hầu hạ?

Hy vọng không phải như cậu nghĩ...

3. Chương 3: Xưởng Hí

Thiệu Hân Đường cảm thấy rất đau đầu, vốn dĩ việc tự dừng phải đeo một món nợ khổng lồ đã khiến cậu rất nóng mặt rồi, giờ còn bị một quân phiệt coi trọng nữa, quả thực quá xui xẻo mà.

Bế quan toả cảng chắc chắn sẽ dẫn đến diệt vong, con người tất phải sinh hoạt trong xã hội. Cho nên, sau một đêm suy nghĩ rối rắm, Thiệu Hân Đường quyết định ra ngoài tìm đường giải thoát bản thân.

Vị trí của đoàn kịch “Hồng mặc” có chút hẻo lánh, tại một căn nhà gỗ cũ trong một con ngõ ở phía bắc Thâm Dương, mấy cái sân có diện tích không nhỏ gần đó được ban chủ mua về đập thông, nối liền gần bằng nửa khu phố.

Nắng đẹp, bầu trời xanh thẳm trong suốt như được rửa sạch bằng nước, làn gió dịu dàng đầu hè nhẹ nhàng thổi nhẹ cành liễu, trong sân có mấy đứa trẻ trong đoàn kịch đang được huấn luyện các loại kỹ nghệ, còn có một vị sư phụ tay cầm thước trúc, đứng ở một bên, thỉnh thoảng lại đánh một cái.

Thiệu Hân Đường ra khỏi sân của mình thì nhìn thấy tình cảnh náo nhiệt như vậy, sự lo lắng và nghi ngờ trong mấy ngày nay vô tình tiêu tán đi không ít, kì lòng không được đi qua.

Lục Hải đang dạy dỗ một đệ tử, thấy đệ tử này không ngừng nháy mắt với hắn, quay đầu nhìn, đã thấy Thiệu Hân Đường đứng trong bóng cây, ngũ quan dưới bóng lá loang lổ cực kỳ xinh đẹp, cậu nhìn chăm chú mấy đứa trẻ đang luyện công.

“Thiệu tiên sinh” Lục Hải do dự một chút, sau đó vẫn đi đến chỗ Thiệu Hân Đường: “Thân thể đã khoẻ hơn chưa?”

Thiệu Hân Đường nghe thấy có tiếng động nên quay đầu, thấy người đến là Lục Hải, bộ dáng năm sáu chục tuổi, trên cằm có một chòm râu bạc, nhưng tinh thần vẫn rất hăng hái, không biết nên xưng hô với đối phương như thế nào, đành phải hơi hơi gật đầu, nói: “Khỏe hơn nhiều rồi.”

Thiệu Hân Đường nghĩ rằng nói chuyện mà không kèm theo tính danh như vậy thì rất bất lịch sự, nhưng cậu không biết, trong mắt của người khác, cậu hôm nay đã là đặc biệt thân thiết rồi.

Thiệu Hân Đường bị Vu tư lệnh nhìn trúng, đêm trước khi đi phủ tư lệnh thì treo cổ trong phòng, chuyện này ai mà chẳng biết, giờ chết cũng đã chết một hồi, lại ra ngoài, tám phần là đã nghĩ thông một chút rồi. Hơn nữa, chỉ bằng dáng vẻ nhỏ nhắn xinh đẹp này của Thiệu Hân Đường, không chừng ngày nào đó lại trở thành ‘tiểu tâm can’ (tiếng gọi người tình, kiểu như em yêu trong tiếng Việt) của người ta, hiện tại đương nhiên người người đều muốn nịnh bợ lấy lòng.

Lục Hải nghĩ rằng vừa may đúng lúc tâm trạng của cậu tốt, sao hắn lại không nhân cơ hội tán gẫu thêm vài câu, khai thông một chút cảm tình với vị tiểu công tử tương lai khó đoán này...

Đầu óc của Lục Hải quay vòng vòng, chọn một đề tài truyền thống nhất, cười nói: “Thiệu tiên sinh tính lúc nào lên sân khấu, nhóm mê kịch mấy ngày nay nhất định muốn nghe kịch của ngài đến điên rồi.”

Nói đến hát kịch, tuyệt đối là thứ Thiệu Hân Đường thích nhất. Đây không chỉ là nghề nghiệp của Thiệu Hân Đường, mà càng là giá trị cuộc sống của cậu.

Kiếp trước, cậu sinh ra trong danh môn thế gia, phụ thân là chuyên gia nghiên cứu hí kịch Trung Quốc, mẫu thân là diễn viên hí kịch nổi tiếng, kì vọng của phụ mẫu đều gói gọn trên người ba đứa con, lại chỉ có một mình Niếp Thư Dương cảm thấy hứng thú với hí kịch, hai anh trai trong nhà đến tuổi hiểu chuyện đều cự tuyệt tiếp tục học tập hí kịch. Anh cả sau này thành bác sĩ khoa não, anh hai mở công ty buôn bán ở bên ngoài, cũng đều coi như có chút thành tựu. Chỉ có một mình Thiệu Hân Đường kiên trì nghiên tập hí kịch, cuối cùng cũng thật sự thành công, nhưng trừ hí kịch, cậu thật sự không biết làm gì. Cho nên hí kịch đối với cậu mà nói, không chỉ là một loại nghề nghiệp, mà càng là sự kiêu ngạo của cậu. Nghe Lục Hải nói, cậu không khỏi nhớ đến những người mê kịch ở kiếp trước, trong lòng cảm thấy rất mất mát, thuận miệng đáp: “Còn chưa biết.”

“Thân thể của Thiệu tiên sinh còn chưa khỏe, lên sân khấu không được, nhưng có thể nghe diễn. Đêm nay Nguyệt Quế diễn ‘Kinh thoa kí’^[1] ở rạp kịch, Thiệu tiên sinh có hứng thú không?”

Kỳ thật nói xong câu này Lục Hải lại hơi hối hận, thầm nghĩ bản thân nhất thời hưng phấn nên quên mất Thiệu Hân Đường là dạng người nào. Đang hối hận, không ngờ Thiệu Hân Đường cư nhiên gật gật đầu nói: “Được!”

Buổi tối, trước khi đi, Thiệu Hân Đường lại nhờ Cửu dẫn nói hết một lượt tình huống của những người ở xung quanh cậu, rồi mang theo Cửu dẫn đi đến cuộc hẹn.

Rạp kịch ở cách đó hai dãy phố dài, có hai tầng. Bên phải là một lầu lầu buôn bán náo nhiệt, bên trái là một quán trà. Một cái biển gỗ thiếp vàng treo cao cao ở lan can giữa lầu một và lầu hai, phía trên viết bốn chữ lớn ‘Rạp kịch Hồng Mặc’, nhìn qua cũng có chút khí thế.

Thiệu Hân Đường chứng kiến ngón giọng của cô gái tên Nguyệt Quế, thật ra rất tốt, chỉ là sân khấu dựng khá thấp, càng không có đèn chiếu sáng tiên tiến của hiện đại, người nghe kịch ở phía dưới ăn uống nói dóc, nhao nhao ồn ào, ít nhiều ảnh hưởng đến hiệu quả.

Thiệu Hân Đường xem xong, rất thất vọng, càng nghĩ phải nhanh chuộc thân. Lúc này, đột nhiên nghe Lục Hải ngồi bên cạnh cảm khái: “Đêm nay Nguyệt Quế hát ra ít nhất cũng được hai ba chục đồng đại đương”

“Không phải cô ấy đã bán thân cho ‘Hồng Mặc’ rồi sao?”

Thiệu Hân Đường lơ đãng hỏi, ánh mắt nhìn thấy Cửu dẫn ngồi ở cạnh bàn đang nhét thức ăn ở trên bàn vào miệng, bộ dáng như một con chuột nhỏ.

Lục Hải nhìn cậu kì dị, thầm nghĩ vị này không chỉ có bộ dáng không nhiễm chút khói lửa của nhân gian (chỉ những người không cùng nhân gian phạm tục tương đồng. Trong câu trên ý chỉ vẻ đẹp thoát tục), cũng

không quan tâm đến chuyện trong ‘nhân gian’ a. Nói: “Cô ấy đương nhiên không phải, cô là con hát tạm thời. Bất quá dù là bán thân rồi, nếu không mời con hát đến, cũng được không dưới nửa đồng đại đương nha!”

Thiệu Hân Đường đang châm trà cho Cửu dẫn thì sững sốt, thốt ra: “Bán thân rồi mà còn trả tiền?”

Lập tức nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Lục Hải, phản ứng kịp, đổi một giọng điệu khác: “Ý của tôi là trả cũng trả quá ít đi, không tính là gì!”

“Này cũng phải” Lục Hải đồng ý phụ họa theo.

Sau đó, hai người lại yên lặng xem kịch, nhưng trong lòng Thiệu Hân Đường kích động không thôi. Không ngờ bán thân hát kịch còn được trả tiền. Mấy ngày nay cậu cứ cân nhắc phải kiếm tiền như thế nào, nhưng chẳng có chút ý tưởng, kiếp trước trừ hát kịch vẫn là hát kịch, mọi thứ bên người đã có nam nhân kia chuẩn bị tốt cho mình, đã bao giờ cậu phải nghĩ đến vấn đề tiền đâu. Giờ kĩ năng duy nhất trong người của cậu có thể kiếm ra tiền, điều này đã cho cậu một sự cổ vũ rất lớn.

Tối khuya trở về vừa vận dụng tới Ban chủ Trầm Tài Điền. Hắn đầu tiên là mở miệng oán trách việc kinh doanh mấy ngày nay càng lúc càng kém, sau đó quanh co lòng vòng nói cho cậu tối ngày mai có một vở kịch, hỏi cậu có thể lên hay không. Thiệu Hân Đường lập tức đồng ý, làm cho Trầm Tài Điền thở phào nhẹ nhõm.

Danh vọng của kiếp trước cũng không phải là không có lý do, những kịch kí từ cổ đến kim không có quyền nào mà Thiệu Hân Đường không thể đọc lâu lâu như nước chảy, dù sao đã luyện nhiều ít lần rồi, mà cậu am hiểu nhất chính là kịch nam, nghĩ đến đoạn Nguyệt Quế hát tối nay, đối với cậu mà nói thật sự chỉ xem như một miếng bánh nhỏ.

Buổi tối, lúc đi ngủ, Cửu dẫn ngồi xổm trước mép giường đòi cởi giày rửa chân cho cậu, bị Thiệu Hân Đường kiên quyết từ chối, phải nói Cửu dẫn quả thật là một đứa trẻ tốt, nhu thuận hiểu chuyện không nói, mỗi ngày xoay vòng quanh cậu như chong chóng, phi thường thuận mắt. Thân thể của Cửu dẫn cũng rất khổ, cha mẹ chết từ lúc còn rất nhỏ, trước khi bị bán vào ‘Hong mặc’ luôn ở nhà của cậu ruột, mẹ lại là một người phụ nữ không tốt, con nhà đó cũng nhiều, năm trước đã bán nó vào chỗ này, nói là cũng có thể học chút tay nghề, sau này có thể tự lực cánh sinh. Sau khi Cửu dẫn nhận cậu làm cha nuôi, tuy rằng Thiệu Hân Đường trước kia đối xử không tốt với nó, nhưng cũng biết cậu là chỗ trông cậy duy nhất của nó, nên quyết tâm phải hiểu thuận với cha nuôi, dưỡng lão cho cha.

Thiệu Hân Đường biết những chuyện này thì cảm thấy chua xót, rất thương nó. Biết đứa trẻ này cũng coi như là trách nhiệm của mình rồi, nên cũng tính toán tìm một tương lai tốt cho nó. Nhưng hát kịch hiển nhiên không có tương lai trong thời gian này, Thiệu Hân Đường muốn cho nó đi đọc sách, nhưng đó là một kế hoạch lâu dài, cậu mới vừa đến đây, nhất thời còn chưa làm được, trước tiên phải tính toán đã.

Lặn qua lộn lại cả một buổi tối, thật ra nghĩ được một cái tên cho đứa trẻ này, dù sao gọi là ‘Cửu dẫn’ ‘Cửu dẫn’ mãi cũng không nên.

Mơ mơ màng màng, cho đến khi trời sắp sáng, Thiệu Hân Đường mới dần dần ngủ...

[1] Kinh thoa kí ((chữ Hán giản thể: , chính thể: , latin hóa: Jīng chāi jì)) là vở kịch nổi tiếng thuộc thể loại Nam hí của Trung Quốc, tác giả không rõ, có thuyết cho là do người thời Nguyên là Kha Đơn Khâu sáng tác, theo học giả Vương Quốc Duy thì là do con thứ 17 của Minh Thái Tổ là Ninh Vương Chu Quyền sáng tác. Kinh thoa kí cùng với Bạch thổ kí (hay còn gọi là Lưu Tri Viễn), Bái nguyệt đình, Sát cầu kí và Tỳ bà kí được gọi là Ngũ đại truyền kì của văn học Trung Quốc.

Toàn bộ vở kịch Kinh thoa kí gồm 48 màn, nội dung kể về chuyện giữa hai nhân vật chính: Vương Thập Bằng và Tiên Ngọc Liên. Tiên Ngọc Liên cự tuyệt lời cầu hôn của phú hộ Tôn Nhữ Quyền mà đem lòng yêu chàng thư sinh nghèo ở Ôn Châu là Vương Thập Bằng. Sau đó Vương Thập Bằng đỗ Trạng nguyên,

nhưng vì cự tuyệt lời cầu hôn của Thừa tướng đương triều nên bị đày ra làm quan ở Triều Dương. Ở nhà Tôn Như Quyền giả mạo thư của Vương Thập Bằng, nói rằng Thập Bằng đã từ hôn với Ngọc Liên, mẹ kế của Ngọc Liên bắt nàng cải giá nhưng nàng kiên quyết không chịu rồi nhảy xuống sông tự vẫn, may nhờ có An phủ Phúc Kiến là Tiền Tái Hoà cứu sống, lại thấy Ngọc Liên cùng họ nên nhận nàng làm con nuôi. Ngọc Liên tưởng Thập Bằng đã chết nên để tang chồng. Năm năm sau, Vương Thập Bằng làm Thái thú tại Cát An, cũng tưởng Ngọc Liên đã chết nên làm lễ tế vợ ở trong Đạo quán, cùng lúc đó Ngọc Liên cũng vừa dâng hương trong Đạo quán đi ra, hai người gặp nhau sum vầy hạnh phúc.

4. Chương 4: Vu Tư Lệnh

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi Thiệu Hân Đường trải qua một đêm cân nhắc, lại phục hồi lòng tin đối với cuộc sống, tuy rằng không biết tiền chuộc thân cụ thể là bao nhiêu, cũng không thể hỏi, nhưng chắc chắn không phải là số tiền nhỏ, kiếp trước cậu hát kịch đều là vì nghệ thuật, giờ thì vì mấy đồng đại dương chưa rõ, Thiệu Hân Đường đành lắc đầu lắc cổ luyện hai lần lời kịch.

Đêm nay phải diễn vở ‘Bái nguyệt Đình kí’, nội dung về ca tụng tình yêu. Kì thật Thiệu Hân Đường không thích loại kịch tình cảm này lắm, luôn cảm thấy quá ‘nhi nữ tình trường’ [1], quá trẻ con. Cậu càng thích chủ đề ca tụng chiến tranh, anh hùng, dân tộc, kịch chiến hơn. Nghe nói năm đó, nam nhân kia vô tình nghe được vở ‘Xích xích ác chiến’ của cậu, mới chú ý đến cậu, tiện đà phát sinh một loạt các sự tình sau đó.

Cầu dẫn có được tên mới, là một cái tên tương đối hoà nhã, gọi là Niếp Kiện An.

Ý tứ là hi vọng cả đời nó khoẻ mạnh bình an, nó hỏi tại sao lại là họ Niếp mà không phải họ Thiệu, mới biết cha nuôi vốn có họ Niếp.

Cả ngày đứa nhỏ đều vui phơi phới, đến chỗ nào cũng vẽ vẽ gạch gạch cái tên mà cha nuôi đã dạy nó viết, gặp người liền nói: “Cha nuôi đặt tên cho con, tên là Niếp Kiện An, ông có thể gọi con là Kiện An”

Buổi tối, Niếp Kiện An nhúng ngón tay nhỏ nhắn vào trong chén nước trà, ngồi dán ở trên bàn, cẩn thận viết cái tên yêu thích của mình. Đại nương hoá trang trang điểm cho Thiệu Hân Đường xong liền đi ra ngoài. Thiệu Hân Đường đang nhìn trang dung đơn sơ thô ráp trên mặt mình, chợt nghe phía ngoài màn cửa, có một giọng nữ cao: “Tiện nhân họ Thiệu kia không phải đã tự sát rồi sao, sao giờ lại trở lại rồi?”

“Hừ, em nhỏ giọng chút đi” Một giọng nói dễ nghe hơn vừa rồi rất nhiều cất lên, nữ âm ôn nhu phảng phất mang theo ý cười ác độc: “Chỉ là diễn kịch thôi, cậu ta làm gì đành lòng chết chứ, giờ được Vu tư lệnh coi trọng rồi, vinh hoa phú quý ngay trước mắt, đây bất quá là màn kịch ‘lạt mềm buộc chặt’ vặt vãnh mà thôi!”

“Vinh hoa phú quý cũng phải có mệnh hưởng, nghe nói Vu tư lệnh cũng không phải là một chủ nhân dễ đối phó, người thường nhìn thấy đều không nhận được phát run, vợ bé cũng chết mấy người rồi, ngày nào đó tiểu tiện nhân này hầu hạ hần không thoải mái, còn không phải bị hần bắn chết!”

Lời lẽ khó nghe cùng với tiếng cười lớn phóng túng khiến Thiệu Hân Đường đứng sau tấm màn nghe đến xanh mét cả mặt.

Ai ngờ có người còn nhanh hơn cậu, Niếp Kiện An vốn đang kê sát lên bàn, liền nhảy dựng lên, giống như một con báo đen nhỏ, xông ra phía ngoài màn.

Thiệu Hân Đường nhanh mắt lẹ tay, túm được đứa nhỏ đầy mặt giận dữ đang ào ra bên ngoài, chỉ nghe thấy đứa nhỏ hỏn hển gào to: “Mấy người nói bậy!”

Tiếng cười phóng túng im bật, hai người phụ nữ đứng dựa vào tủ quần áo gỗ lim sát tường, trợn to mắt nhìn hai người đột nhiên xuất hiện. Nói là phụ nữ, nhưng xem gò má non nớt kia, bất quá là con gái mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Con người đen thẳm của Thiệu Hân Đường như mang theo hàn khí, lạnh lùng đảo qua hai cô gái nói xấu sau lưng này. Đứa nhỏ bị cậu giữ chặt vẫn đang giãy dụa không ngừng, mặt đỏ hồng, lại nói một câu: “Cha nuôi là người tốt, các người không được nói như vậy!”

Nắm lấy nắm tay nhỏ bé đang siết chặt cửa đứa nhỏ, Thiệu Hân Đường cảm thấy có chút cảm động. Tự tay ôm nó vào lòng, hôn ‘bep’ một cái lên trán nó, nói: “Kiện An ngoan lắm!”

Hai cô gái bị dọa choáng váng, không dám cử động, chỉ nhìn hai người bọn họ. Đúng lúc này, thằng bé làm chân chạy việc chạy đến, còn chưa nhìn rõ tình huống hiện tại, đã cung cung kính kính nói: “Thiệu tiên sinh, sắp đến vở của ngài rồi.”

Tiểu Hoả tử dẫn đường, lúc Thiệu Hân Đường ôm đứa nhỏ đi ngang qua hai người bọn họ, nhẹ nhàng nói một câu: “Nếu gặp được Vu tư lệnh, tôi nhất định truyền đạt lại lời của hai vị”

Để lại hai cô gái sắc mặt trắng bệch...

Chưa kể Thiệu Hân Đường đang nghĩ phải chạy khỏi Vu tư lệnh nọ, cho dù thực sự gặp được, cũng đương nhiên không truyền đạt những lời vừa rồi vào tai của hắn. Nói như vậy, bất quá là để giáo huấn bọn họ, mới từng đó tuổi, đã biết nói ra những lời ác độc như vậy sau lưng người khác! Cũng chỉ có sợ hãi, mới có thể khiến bọn họ nhớ kĩ.

—

Thiệu Hân Đường chưa từng lên một sân khấu đơn sơ nhỏ hẹp như vậy, giống như một tấm khăn vuông, đi cũng đi không ra, liếc mắt một cái đã đến rìa sân khấu. Bước chân lên, còn có thể nghe thấy tiếng rung động của sàn gỗ sân khấu.

Nhưng hiển nhiên người đến hôm nay đã nhiều hơn so với ngày Nguyệt Quế diễn, dưới đài ngồi chật kín người, ngay cả trên rìa của lối đi cũng có người đứng xem.

Thiệu Hân Đường không khấn trương, nhưng vẫn hít sâu một hơi. Tại thời điểm cậu đi ra khỏi hậu đài, cậu đã hoàn toàn tiến vào trong vở kịch.

....

Một khúc kết thúc, dư âm vẫn còn vang vọng bên tai, Thiệu Hân Đường làm một động tác cúi chào tiêu chuẩn nhất.

Đến hậu đài, mới nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Thiệu Hân Đường kiếp trước còn có một thói quen, sau khi xuống sân khấu sẽ không tẩy trang, mà tìm một chỗ yên tĩnh ngồi một lát, thả lỏng toàn thân, hồi tưởng lại diễn xuất vừa rồi, cân nhắc từng chi tiết, xem xem còn có chỗ nào không hoàn mĩ.

Hôm nay chỗ yên tĩnh đó xác thật khó tìm, lúc này còn chưa có kiến trúc cách âm, người xem kịch ở trước sân khấu quả thực sắp lật tung cả nóc phòng, ào ào yêu cầu Thiệu Hân Đường lại diễn một vở nữa.

Xem phản ứng này, Thiệu Hân Đường quả thật hát vẫn tốt hơn người trước kia rất nhiều, đương nhiên Thiệu Hân Đường cũng có tự tin này.

Đến nơi này, nghèo đến mức ngay cả một cái đồng hồ cũng không có, điều này khiến Thiệu Hân Đường rất rối rắm, lúc này chỉ có thể nhìn sắc trời ước chừng được bây giờ là bảy tám giờ tối. Đứa nhỏ cũng không buồn ngủ, mở to mắt chờ cậu về chung, chạy vòng quanh cậu mấy vòng. Trải qua mấy ngày ở chung, Thiệu Hân Đường phát hiện đứa nhỏ này quả thật nhìn sáng sủa hơn lúc mới gặp rất nhiều, cũng càng nguyên ý quần quít lấy cậu, loại thay đổi này khiến cậu rất vui. Đứa trẻ này đang phát triển theo phương hướng bình thường rồi.

Lúc cậu vừa đến nơi này, trong lòng có chuyện khó nói, cũng không thể nói, hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm này khó tránh khỏi khiến người ta sợ hãi, nhưng sự xuất hiện của đứa nhỏ hiển nhiên đã xoa nhòa những cảm giác tồi tệ này, khiến Thiệu Hân Đường thích ứng hơn rất nhiều.

“Cha nuôi hát thật hay!”

Đứa nhỏ mới tí tuổi, căn bản không ngồi lên được ghế, đi vòng vòng bên người Thiệu Hân Đường như một chú cún con đáng yêu.

“Cảm ơn!” Thiệu Hân Đường xoa xoa đầu nó, vừa định nói chuyện, lại nghe thấy có tiếng động truyền tới từ ngoài màn cửa, là giọng bà nhỏ Chu Tứ Nương mới hai mươi một tuổi của Trầm Tài Điền. Không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng.

“Tôi nói Thiệu tiên sinh à, khách hàng đều yêu cầu cậu diễn, bằng không cậu lại diễn một khúc nữa đi”

Chu Tứ nương này vốn là con nhà nghèo, non mềm quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp, cũng không biết đã dùng cách gì, có thể được Trầm Tài Điền ngang tuổi cha cô coi trọng, làm bà nhỏ, càng bắt đầu kiêu ngạo, tuy rằng Trầm Tài Điền luôn dặn dò cô ta phải khách khí với Thiệu Hân Đường, nhưng cô căn bản không để vào tai, chỉ cảm thấy một con hát hạ tiện thì cần gì phải khách khí!

Cho nên lúc nói chuyện cũng mang theo một chút ép buộc, căn bản không cho Thiệu Hân Đường cơ hội cự tuyệt: “Thiệu tiên sinh, mau chuẩn bị đi, tròng diễn tiếp theo là của cậu đó.”

Thiệu Hân Đường còn chưa kịp nói, chợt nghe thấy bên ngoài có một loạt tiếng bước chân đều đặn nhanh chóng đi về hướng này, giọng nói nịnh nọt của ban chủ Trầm Tài Điền chen lẫn vào: “Mời đi bên này!”

Chỉ trong nháy mắt, người đã đến trong hậu đài, là một nhóm quân nhân mặc quân trang nghiêm chỉnh. Nam nhân đi đầu cỡ chừng hai mươi bốn, năm tuổi, bộ dáng có thể nói là anh tuấn, chỉ dùng đôi mắt lạnh lùng đảo một vòng khắp phòng, đã khiến mọi người không dám lên tiếng.

Cuối cùng ánh mắt của hắn dừng ở trên người Thiệu Hân Đường, lập tức đi đến, nói: “Xin hỏi cậu là Thiệu tiên sinh phải không?”

Quân nhân tại thời đại cục diện phân chia, hỗn loạn tứ xứ này hiển nhiên không phải là tượng trưng chính nghĩa gì, cưỡi ngựa nước ngoài đeo đao nước ngoài, thông thường tùy ý đùa bỡn làm ác trong thành thị cũng không ai dám nói một chữ. Cho nên thời khắc nhìn thấy đoàn người này tiến vào, người hầu, con hát, ngay cả Chu Tứ nương, đều sợ đến mức mặt mày thất sắc, trong lòng lo âu.

Nhưng kiếp trước Thiệu Hân Đường đã gặp không ít nhân vật lớn, làm sao có thể bị khí thế của những người này trấn áp, cho nên cũng bình thản gạt đầu, nói: “Là tôi”

Vốn người có bộ dáng xinh đẹp rất dễ khiến người ta sinh ra hảo cảm, Diêm Lương vốn nghĩ người mà tư lệnh kêu hắn đi đón là một con hát có bộ dáng yêu tinh, hành vi phóng đảng, nào ngờ đến lúc gặp mặt thật, mới phát hiện người này thật sự xinh đẹp, nhưng không có chút hương vị phong trần nào, khí độ cử chỉ càng giống công tử thế gia, trong lòng không khỏi thu hồi lại tâm lý khinh thường vừa rồi. Chính là từ đầu đến cuối vẻ mặt của hắn cũng không thay đổi, làm cho người ta nhìn không ra sự biến hoá trong tâm lý của hắn.

Hắn lễ phép khom lưng, nói: “Vu tư lệnh cho mời!”

[1] (“Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản” (英雄氣短, yīng xióng qì duǎn)

Câu thành ngữ Hán Việt này có nguồn gốc xuất xứ từ một câu trong hồi thứ 18 của “Thủy hử ký” (không phải “Thủy hử truyện” đâu nhé).

Nhi nữ: tức là nam và nữ, trai và gái.

Tình trường: quyến luyến chuyện tình ái, yêu đương.

Anh hùng: nghĩa này quá rõ ràng, khỏi phải chú thích thêm.

Khí đoản: Tiêu tan chí khí; tâm trạng, khí sắc xuống “phong độ”.

Anh hùng là để nhân thế ngưỡng mộ, cho nên anh hùng không nên vướng vào vòng lụy trai gái yêu đương quyến luyến.

Vậy thì ngụ ý đại khái của câu thành ngữ trên là: Tình yêu nam nữ quyến luyến với nhau không rời, thì chí khí phấn đấu của người đàn ông sẽ tiêu tan”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-dan-quoc-chi-tu>